

„Meie Matsi”

Jõulu- Album

Hind 30 mk.

1922 a.

Firma

„Joh. W. Abrelthal“

Tallinnas, Vana Posti tänav nr. 7.

Omanik: A. Künkmann.

Raamatu ja noodiäri ning Eesti, Vene, Saksa ja Ingliskeele

Laenuraamatukogu.

Laenuraamatukogu viiakse uuest aastast üle sinnasamasse majasse uutesse liusasti remonteeritud ruumidesse. Uuest aastast avatakse laenukogu juures ka Eesti ja väljamaa ajalehtede ja ajakirjade

lugemislaud

Firma „JOH. W. ABRELTHAL'I“ laenukogu lugijaile

Kindlustusmaksu alammäär Mk. 150.—

Lugemismaks kuus 50.—

Raamatuid võib vahetada igapäev keel 9 hommikul ja kell 5 peale lõunat.

Oma lugijaile ja ostjaile häid Jõulu pühi ja häät Uut aastat soovides

A. Künkmann.

A. Adamka

Saapa-kauplus

W. Posti tän. nr. 2.

Soovitab suures valikus kõiksugu moodsaid, oma töökojas valmistatud meeste- ja naisterahwaste

jalanõusid.

Cellimised täidetakse korralikult.

Hinnad mõõdukad.

A. Brandmann'i

Kõig wanem kompweki tehase

Eestis.

Soovitab omast ladust tuntud wäärtuses mitmet sorti

**shokolaadi,
shokolaadi-kompwekka,
karamelle ja
biskwiiti.**

Tallinn, W. Tartu maantee № 4.

Kõnetraat 15-94.

„Meie Matsi“ Jõulu-Album

Maskepidul.

Collil hetkel tundis Hans Jalakas end isasena. Juhtus lugu nii, et temal Tartu tuli sõita ja sealt päew warem tagasi tuli, kui lubanud naisele, kes weetlew 20-aastane, kellele meeldis waid wagane perekonnaelu ent teatrid, kinod, maskeõhtud ja pidud, millisest Jalakas, kui wiiekümneaastane wäsinud ja mitte huwitet.

Kodu tulles ja naise ruumesse astudes, leidis selle tühja, kuid odööri järele lõhnawa. Ta pidi just ümberpöörama, kui tema pilli laua peal lamawat ümbriku kohtas...

Jalakas jumaldas ja usaldas oma naist kui sajanded naitused isased, end siiski haaras ta ümbriku ja tõmbas sealt masinlikust lillepaberil olewa kirja ning luges:

„Ma chere Sophie.“

Täna on maskepidu „Börsefaalis“. Ma ootan sind. Lõbutseme segamatalt, kui sinu wana puudub. Ole nagu läinud aastal punases kostüümis musta wõõga. et sind tunda wõiks eksimatalt. Sinu R...“

Pikem see kiri ei olnudki, kuid mõjus Jalaka peale, kui oleks roimari oma rahakapit lõhkumast tabanud.

„Mis kurat see tähendab,“ mõttes Hans Jalakas tähte „R“ põrnitšedes. „Ei siin tolle pörgulise tähe taga on warjul midagi tõst, tollest wäljendub midagi pöörast.“

Jalakas löi lapiti käega passja pea wastu ja silus oma halli lõuahabet, kuna tema pilgus wõigas tuluke sädeles.

„Misfugust suppi ma oma wanas eas seedima pean, millisega ma harjunud pole, mida pole teeninud, — ma tahan oma naisele näidata, et nii ikka olla ei saa. Ma juurdlen seda asja põhjalikult.“

Awat huulil ja kohmakal näoilmel pani ta kirja kohale, kus ta ennem wiibis ja astus wihasefena oma naise ruumest wälja, imestades ja wõlut olles wäikese naise eksimisest.

Jalakas nimetas wähemalt künne korrad wa farwiliisi tema täie nimega ja langes siis sügawais mõtteis kirjutuslaua ees olewale toolile.

„Kas kiri kirjutada ja surra?“ — arendas ta melankoolset. „Mis eju sarnane enam on!“ Peagi lahkus aga melankool, sest haawatud oli mehe isik, enesearmastus. — „Ei!“ hõikas

ta... „See teeks talle abielurikkujale aimust lõbu ja ta naeraks mind wälja. Siin peab peenikeselt wälja astuma... Wõi kas maksab üseldsegi ennast asjasse segada. Eas jampsib... Kurat temaga, küll tuleb aeg kus kahjatseb.“

Jalakas mõttes, mõttes ja wirutas siis rustkaga wastu lauda.

„Kurat, ma neile näitan! Olin ju omal ajal esimene don Juan ja kõik need wigurid on tuntud. Küllap konjak weel kuraasi tõstab.“

Jalakas sülitas korra õige matsiikult ja hakkas omale piduülikonda selga ajama.

*

Maskepidu oli kõrgemal kraadil kui ta poolawat uksest riiehoiuruumist pilgu saali heitis. Sseastudes hõimlesid siin terawalt äritawad odöörid ja hapult lehkaw higihais.

Ilmus filmapiirile paarike — punane domino musta wõõga ja kawaleer muinas-rahwusriides, põlwilt läikiwais kintspükste nõopes, kes Jalakast märkas.

„Armsam,“ sosistas ta. „Sinu oma on siin, ma kohtasin teda. Ta peab meid silmas.“

„Ei wõi wõimalik olla,“ sosistas punane domino, „ta ei tule enne hommist õhtut kodu... Aga ma tegin rumaluse ja unustasin sinu kirja lauase.“

„Mon ange. Ma nägin teda liig selgesti, et eksida. Kohe jaadan sind naisterahwaste karded-roobeni, kisu oma maske ülikond maha ja waheta minu õe omaga, keda kohe siia saadan. Lahkume siit, et kusagil kabinetis aega mugawamalt ja õhusamalt kahekesi hommikuni mööda saata, ega sarnaseid hetkeid sageli tule. — Kirjas märgitud „R“ on sinu täditütar Riita, kes kutsus sind näokattepidule.“

„Suurepäraline,“ kilkas punane domino ja kadus naisterahwaste ruumi, kawaleerile käemuju wijates.

Weidi aja pärast ilmus saali kawaleeri õde tolles ülikonnas, mille heitnud enesest tagaootitaw.

*

Jalakas ilmus einelauast saali, kus filme ees isikud kahjeks ja paarid neljaks kujunesid ja üht silma sõrmega surudes, et paremini orienteeruda, otis paari, kellest üks punases rüüls, musta sidemega.

Korraga kohkus ta. Ta leidis paari, kes wäga armastawalt toolil istus ja puhkeaga peale kirglist „fog trotti“ pidas.

„See on tema... selles ei ole kahtlust...“ Muusika algas waltjerit „Silwast“ ja niipea, kui kawaleer daami kõrvalt tõusis astus ta nende juurde ja sõnalausumata äigas rusikaga kawaleerile näkku.

Tõusis wõimatu segadus, kisa, waikis muusika, katkes tants.

Karjuti kahejalgsse seaduse paragrahwi poolt — „masked mahal“ ja nabiti meie kangelane. Tema lähedal olid paljastud näod ja wõrse lõuaga kawaleer. Omaks üllatusjeks tegi ta leiduse, et punane domino tema abielurikkaja naine ei olnud, ent wõhiwõõras daam.

„Kes kurat ajas mind armukadedusele ja nüüd tuleb lolluse eest kannatada,“ kirus Jalakas, kui hommikul haige peaga asemel härkas. „Ja mis kuradi pärast ennast nii sea moodi täis tõmmasin,“ mürises ta kui õhtune mürgel ajudes pildines.

*

Kell näitas üheksamat tundi, kui ukse kell kelles ja keegi kergil sammel kõrwaltappa ruttas.

„See on naine,“ arendas Jalakas. „Kuidas pean ma õõjist lollust temale seletama.“

Ta wiskies woodis, õhkas, ringutas. Oimukõhetei peksti nagu wasaratega, süda puperdas ja wõlutas kui oleks mõne inimese ära tapnud ja ta oli kuitw, nagu turbafoo, kui ta õõkuue seiga ajas ja naise poole sammus.

Kahwatu, õõ läbi uneta olnud naine tegi kotskanud näo ja sõnas: „Juba kodu... Mul oli sinuta nii hirmus igaw... Kuidas terwis on Muschka?“

„Kust ja nii hilja tulid?“ küsis mees kardalt.

„Kujuta ette. Mul oli sinuta igaw ja kui ma täditütre Riita käest kutje sain Börjesaali maskepidule minna, olin õnnelik. Esmalt oli üsna lõbus ja masked õige naljakad, kui aga joobnud mehed meile ligi hakkasid tükki, lahkusime ja tulime ära, kusjuures Riita mind oma poole aega kutjus wiitma. — Et sind wast täna õhtuks ootasin, läksingi tema poole. — Sa oled nii rusutud ja lopergune... oled ja haige?“

„Mina?... ma...“ kogeles Jalakas, — „olen terve, kuid niisama... eila juhtus üks hull lugu.“

„Mis oli siis?“

„Tead sa, ma sain ühe niisuguse lollusega harkama, millel õige pahad tagajärjed on.“

„Mis juhtus siis?“ küsis naine kohkunult. „Kas lasti koha pealt lahti?“

„Ei, seda küll mitte... aga joobnud peaga... jarnane lollus...“

„Räägi siis arusaadawamalt, milles asi seisab.“

„Kui eila õhtu kodu tulin ja sind ei leidnud, puutus mulle to kire kätte, mis sinule adresseeritud laual oli.“

„Ja sa said armukadedaks?“

„No jah — mitte just armukadedaks, aga noh... tundsin ennast nii — noh — alandud ja sügawalt haawatud.“

„Kuidas wõisid sa nii alatus arwamisest minu kohta olla,“ sõnas ta etteheitwalt ja hakkas nutma.

„Ära nuta armsam. Anna mulle andeks. Ma jõin ennast joobnuks ja kui lollus tehti oli, sain aru oma lapsikusest.“

„Mis ja siis tegid?“

„Ma läksin pidule, arwates, et sina tolle ühe koma selga panid, mis kirjast joowitud ja kui seal jarnast masket nägin nii suurepärasiselt wõõra mehega tantsima ning wäga usalwawalt ja jarnawal silmil rääkima, läksin nende juurde ja lõin selle mehe näo lõhki.“

„Sa oled päris pörund peast. Arwasid sa, et ma mõni halp plikakene olen, kes narri hilpes pidule läheb. Sa teotasid mind kogu seitskonna ees ja tegid mu tühjajutu tallermaaks.“

Naine hakkas kramplikult nutma ja kattis näo kätega.

„Ära nuta armsam, katju mulle andeks anda, olen ju õõgi õnnetu küll. Tehti ju protokoll.“

Ta nurus ja palus naist põlwili olles, lubes kingitust ja head taskuraha, kui naine läbi wõjrate naeratas, tema kaela ümbert kinni hakkas ja kuumalt juudies.

Nüüd olen ma jällegi õnnelik, waatamata seistest neetud protokollist, mis tulemas.

Nosija.

— 0 —

Peenike märkus.

„Wäga kahju, et teie mamma teile jalgratast ei osta ega sellel sõita ei luba. Kui mehel oleksin, ega see siis enam mammast oleneks.“

Ühesanne naljakas.

Kahel sõbra olid wäga laisjad hobused. Nad leppisid oma wahel nii kokku, et hakkawad omi hobustel wõidu sõitma, kuid tingimistel — kelle hobune maha jääb, saab wõiduhinnaks. Wõidusõidu kohale jõudes ei taha kumbki esimestena paigast lihkuda, sest see oleks oma hobusega ees ja kaotaks tingimata. Kaua waidlesid nad selles juhtes. Wiimaks läks keegi kulupea möõda, kelle poole nad palwega pöörasid, et see nende tüli lahendaks, kusjuures nad oma asja seletasid. Neid arakuulates andis kulupea ka neile nõu, mispeale nad hullu-pööra kihutama hakkasid. Tingimine jäi aga endiseks: — See, kes maha jääb, wõidab.

Wisjugust nõu andis neile wanamees, et nad kihutama hakkasid üksteise wõidu?

Spekulant.

Rätsep: „Teie ülikond pole ju sugugi nii kitsas, kui mind mõne päewa eest kohtades nurisesite.“
Spekulant: „Muidugi peale pörutuse, mis samal päewal börsel Saksa margaga sain.“

— 0 —

Sissekukkunud.

Isand ja emand Perpendikkelid pesitsesid tubu mõne hea aasta Peipsi kaldal wabariigi ja Wene piiri lähedal. Kui truupid ja hõrralikud wabariigi kodanikud, ei tulnud neil mõttesegi midagi ette wõtta, mis wabariigi seaduste paragrahwidega wastolus.

Kuid sellegi peale waatamata, et nad ausalt palehigis teendes omi patuseid ihuüli ja tulul püüdsid hoida ei takistanud see mitte, et nii mõnigi patune mõtteawaldus nende kõrwadesse tungis ja ajud kurias sihis töötama pani, ja õiglastes südames arkas kuri ahnusetunne.

Nimelt kuulsid isand ja emand Perpendikkelid sealsete efanikkude suust sageli imeugusi, kuidas üks ehk teine kaaskodanik salakaubaga angedamise läbi lähtkese ajaga põhjatud rikkused omanud oli.

Waremalt kui isand Perpendikkel midagi sarnast kuulis, kattis ta oma kõrwad willase kaesvärätiga, et kurjad mõtted sissepääsu ei leiaks tema südamesse; aga kuri on alati tugewam kui inimene oma headusega kokku ja sellest see tuli, et hiljem kui jutt salakaubitsemisesse puutus, siis isand Perpendikkel oma kõrwad kikkis ajas ja hoolega kuulatama jäi. Kuid ta kuulatas nii oma ette ja pealegi, et isegi wana jumal seda märkama poleks pidanud, nagu Perpendikkel seda arwas.

Ta teadis nimelt salakaubaga angedamine ja ülepüü meedamine on kõwasti keesatud, aga tung rikkuse ja oma kodukolde järele oli tugewam, kui kurjatundmus.

Nii asus isand Perpendikkel plaanide audumisele, mil teel wõiks kõige wäiksema waewaga, kõige rikkamaks inimeseks maamunal saada. Ta tahtis tubakat üle piiri wedama hakata, et seda seal suurte kasudega ära müüa. Aga kuidas seda mõtet teostada? Kaua juurdles ta selle küsimuse kallal. Wimmaks haaras ta mõtetest kinni, mille teostamisele ta kobe asus.

Ta laenas oma naisest seeliku, jaki ja kübara. Siis muretses ta omale lapsewankri, pani omale naise riided selga ja kübara pähe, ning sellega olid kõik ettevalmistustööd tehtud.

Nüüd tahtis ta ühest kõrwalisemast kohast, kus piiritawurisi ei olnud, kui naisterahwas, tähelepanemata üle piiri lipata. Teel sattus ta raudtee ülesõidu kohta, kus kaitsepuud parajasti alla olid lastud.

Juba enam kui weerand tundi oli teel tõhked ees. Wõib olla, et seda kunaqi üles ei tõstetud, kuid teha polnud midagi, isand Perpendikkel ootas ja temaga ühes 100 teist ootajat. Seni polnud keegi nähtawasti aru saanud, et mees naisterahwa riiete all peidus.

Pika peale läks aeg igawaks ja Perpendikkel istus wersta kiwile. Teised seitsilised temaga, nii ootajid kõik rongi minekut.

Wimmaks ometi kihutas rong mööda ja mõne silmapilgu järele tõsteti kaitsepuud ülesse. Tee oli waba.

Kõik ootajad tormasid oma pampude ja komasude juure, mida nad ootamise ajal hoopis ära unustanud olid ja jatkasid oma teekonda, mis kolmes horus kõrwale keeras.

Isand Perpendikkel oli oma lapsewankriga juba tüki maad edasi liikunud, kui tema sigarid äkitselt elama hakkasid ja imelikult kõnelema.

Mis see siis oli? Isand Perpendikkel kummasdas lähemale, et waadata, mida sarnane lugu tähendama pidi ja pörkas samal silmapilgul ehmatades tagasi! Sest oh õnnetust! Ta oli oma lapsewankri ühe teise wankriga ära wahetanud. Sest sigarite asemel leidis ta wankris midagi rabelewat, üks wäike laps!

Isand Perpendikkel oli lähedal meeleheitmisle. Omas hirmus ei mõistnud ta muud peale hakata, kui tolliametisse jooksta, nii kiirelt kui ta seda temale naisterahwa kuub lubas!

Waewalt oli ta kohale jõudnud, kui uuesti üks awanes ja äärmiselt erutud naisterahwas sisse tormas, Perpendikli lapsewankrit oma ees tõugates.

Perpendikkel wõttis rõõmust särawal silmil oma waranduse tagasi, kuna naisterahwale karjuma hauba üle andis.

Kuid Perpendikile rõõmul polnud pikka aega, sest ametnikud mõtsid ta naisriideid wäga kahelaste pilkudega. Wähe täpsema pilgu heitsid nad tema lapsewankrisse, mille tagajärg oli, et wanariisju ametlikult konfiskeeriti ja Perpendikkel pidi nii kõrge trahwimaksu tasuma, et oma unistuse „põliseks rikkaks saada“ jäädawast mahamainna pidi.

See lugu erutas emand Perpendikelt niitwõrd, et ta otsustas saadud kahju, saagu mis saab, jälle heaks teha ja tahtis nüüd kõige hädaohu peale waatamata ise salakaupa wedama hakata.

Ta ostis worstisi, sidus nad oma säärtes ümber, mis pika kuue abil täielikult kaetud olid ja arwas, et ta sel teel tähelepanematult worstisiid üle piiri wõib toimetada.

Kuid piiriäärsetel koertel on peenemad rina orgaanid, kui piiritawuritel. Nad püüdsid enne õhust lõhna ja leidsid peagi kust lõhn pärit oli.

Julgem nendest kargas emand Perpendikli jala säärtesse, hammustas — ja naks oligi worsti ahel koera hambus.

Emand Perpendikkel jooksis, kuidas jalad kandisid, koerad taga järel. Ja warsti olid kõik worstid alla neelatud ja kadunud.

Lõhkise kuuuga jõudis emand Perpendikkel nuttes koju. Tema kuub oli otsas ja otsas oli ka tema unistus: „põliseks rikkaks saada“.

Mõnikord, kui isand Perpendikkel heas tuus on, kõneleb ta oma „rikkusest“, see aga olla udude taga.

Ka emand Perpendikkel kõneleb sellest, aga see rikkus olla koerte poolt ära kantud.

Näpped Sügishooajast.

Olid seks süüdi pimedad ja pikad sügispäevad, wõi olid süüdlased meie hiiglasuured piirituse taewad; olgu lugu nüüd kuidas on, kuid üks on kindel: „Mei: Matsi“ 1923. aasta tähtsamat on ilmunud omas täiuses — kõige sellega, mis ta sisaldab ja mis ta mitte ei sisalda. — Kuid see pole tähtis.

Tähtis on waid see, et meie karskuse prohwet Ernits otjusele jõudis, et meie pimedada ja röibi rahwaga pole midagi peale hakata, ehk see küll nii wäike on, et teda piisku ära peita wõib — aga Ernits temast jaqu ei saanud — ja piiritus woolab ja woolab...

Ja et mitte ise joomarite kilda langeda, ega oma suurust wähenada, wõttis isand E. küüru täie karskuskirjandust selga ja läks Ameerika, kus suur rahwas, tema täielikku suurust täielikult hinnata oskab.

Nähtawasti maksab siin põhimõte: Kui suure asjaga walmitis saad, siis paranewad wäikesed üksused iseeneft.

Suurt peawalu nii walitfewates, kui ka mitte walitfewates ringkondades sünnitas hiljuti möödunud walitjuse kriis:

Lõbus oli kuu'da, et see kord juba lõppenu, kuid weel lõbusam on teada, kuidas ta lõppes; wanaletaadile pandi lihtsalt uus ülikond selga — ja asi oligi tipp-top.

Nii mitmedki kes seda kriisi, kuigi kaudsel teel, siiski seda kaasa elasid, murdsid päid, kehitasid olgu, laususid — ei tea milleks see kriis küll oli?

Asi on aga wäga lihtne — sest iga riik peab ka riigitembud alguseft lõpuni läbi tegema — ja mis riik see on — kus kriisigi pole olnud.

Pikema suwepuhkuse järele on meil mitmed riigi õiguse ja korra jalalpidajad, jälle tõsiselt riiki ehitama hakkanud, mitte enam seaduste abil, sest see on furnud sõna paberil, (ei liiguta ega kõsugi teine) — waid puha Saku, Jõhwi ja mitme teise õlletehase pudelite kulul, riigi rahade abil muidugi — mislugune abinõu wäga tarwilik ja otstarbekohane.

Rahwakeeles nimetatakse jarnast mõtet küll riigi warguseks, aga see pole igatahes õige, kui seda loogiliselt wõtta, sest riik seisab koos kodanikkudeft, üks istic sünnitab ühe riigi osakese — ja miks ei wõi see üks riigikodanik siis riigi raha tarwitada, sest kui ta seda enesele wõtab, siis wõtab ta seda ka ühtlasi riigile — ja asi on korras.

Ehk kuigi mõni sellest arutuseft selget pitti ei saa, wõtame weidi lihtsama näituse ja nimelt. Ametnik wõtab omawoliliselt riigi raha, ostab selle eest riigi monopolil oewat wiina ja raha läheb tagasi

Wana-aasta õhtul.

„Mis sa seal teed, wanamoor?“

„Ah, tuletan meele endist aega, kui sa weel noor olid...“

riigi laekasse — ning asi peaks sellega lõpuliselt likwideeritud olema.

Uus korraldus raudteel ehk uuein spordiharu.

Terwe maamuna põhjanabast lõunanabani ja Lääne esimesest tipust, Idakaare wiimase lõpuni põewad teatawates staadiumites n. n. spordi palawiku. Kuid kusagil pose see haigus niipalju maad oma alla wõtnud, kui kusgil wäike riigis. Nimelt on seal raudteelkorraldus maksma pandud mille järele kõik raudtee teenistuses olewad ametnikud, alates roopaseadjust ja lõpetades roopaseadjusta peawad teenistuse korral olles spordiharjutusi tegema ja nimelt — jooksus. Kes seda täita ei suuda — possholl won!

Lõepoolest on jee uus spordiharu aga üliatawalt häid tagajärgi annud, sest mõni mees on niisõrd kiired jalad omanud (muidugi harjumise tõttu), et ifegi kiiremalt liigub kui wedur, seda silmas pidades, peaks wastawad wõimud rahwa huwidele wastu tulema ja

inimese weduriks

rongi ette rakendama; sel teel kaswaks sõidukitrus raudteel tuntawalt ja sel teel oleme jälle pikka sammu Lääne-Euroopa kultuurile lähemale jõutud.

Kuid wõiks tekkida küsimus: kas suudab üks mees rongi wedada? sellest küsimuseft saame sama hõlpsasti üle, kui teise spordi haru — ja nimelt — tõste- ja jõusporti haru raudtee teenijate juures maksma paneme.

Wastawad instantsid peaks korralduse looma, et kõik raudtee ametnikud — wähemalt rongi jao...

wagunisi liini pikkuselt kohase peavad wadama, küll siis asi juba edeneb iseenesest.

Räuskaw kodanlus ja hõiskaw proletariaat.

Hiljuti ärapeetud kommunistide koosolekuga „Walwajas“, tutwunes meie kirjasaatja üksikasjalikult ja tahab seda nüüd meie ajakirja weergudel, ilma liialdusteta lugejatele edasi anda.

Tähtsa leiduse tegid kommunistid ja nimelt, et kodanlaste ajalehtede weerud pidada „räuskama“, mille tagatiseks oli, et internatsionaali mehed pööraselt hõiskama hakkasid. Mida seal räuskamise all mõeldi, ei tea kindlasti ütelda, kuid fakt on see — et siin ikkagi midagi niisugust mõeldakse, mis internatsionaali meestele suurt kōdi ja lõbu walmistas.

Ja kōdi said tunda teised kõrwalseiswadki koosolijad, kui keegi naiseltsimees punaselt kõnetoolilt kurtis, et mehed pidada naisti liialt „organiseerima“, mille tõttu naised lapsi kaswatada ei saa! (Loomulik on ju, et kus sa neid lapsi kaswatadki, kui neid ei ole. Ja seda peaks kõik meeseltsimehed arwesse wõtma, wastasel korral sureb meie noorsugu wälja. Toim. märkus.)

Keegi seltsimeestest esines küsimusega: „Mis tähendab sõna „rewolutsioon“ ja tegi soowiwalduse, et see sõna Eesti keele saaks tõlgitud.

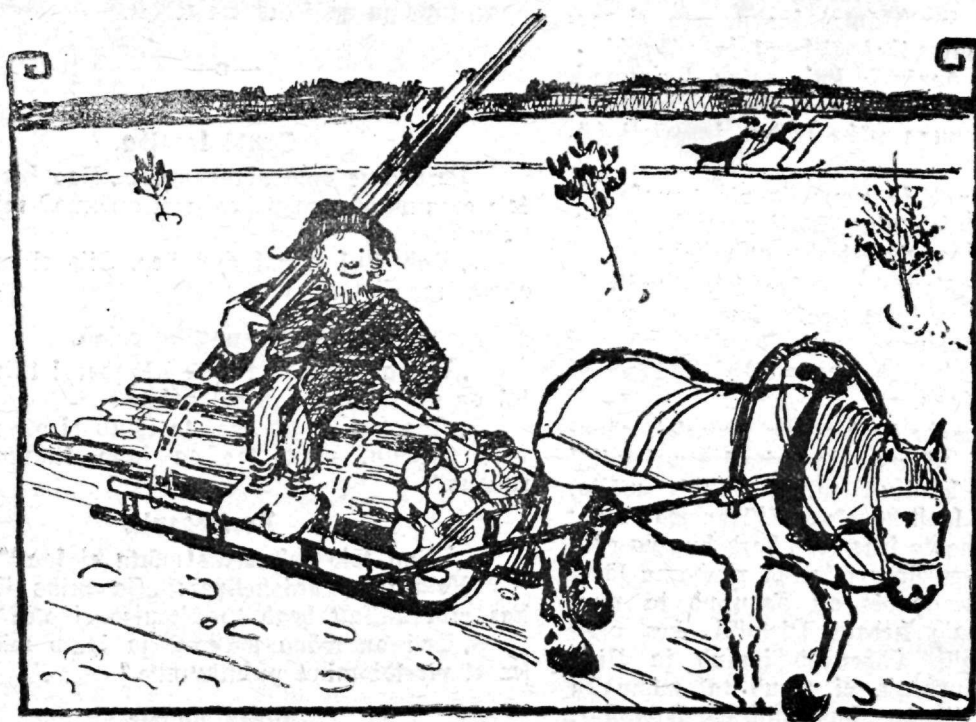
Jgatahes peab tähendama, et see mees Ameerika leidis, sest iseenesest mõistetaw, et sõna „rewolutsioon“ mitte Eesti sõnade kogust wõrsunud pole, sama kui „Walwaja“ „kommunistide“ kommunisti puhtast kommunistmuselt wõrsunud pole, waid mn-gijugusest omapärasest segust, millele weel tegu ega nägu pole suudetud anda, ega tema üksikuid ollusi keemiliselt selgitada.

Jääb weel juurde lisada, et mees kes „rewolutsiooni“ küsimuse ülesse tõstis ise loomune kehastus on „Walwaja internatsionaali“ meestest ja nende mõtete selgusest.

Tähtsat waielusainet andis ühe nais sotsiaal-demokraadi „seeliku“ küsimus. Koosolekul tulid arwamised kuuldawale, et nimetatud naisotsialist koosolekule ilmus „siidi kleidis“. Teiselt poolt waieldi sellele wastu ja toonitati heasüdamlikult, et see naisotsialist ikkagi mitte siidi, waid siiski seelikus (!) koosolekule ilmunud. Lõpuks arwamine kujunes järgmiselt: Nimetatud naisotsiaal demokraadi, sotsialism peitub selles, et tema siiski seelikus koosolekule ilmus.

Eurikka töö järele jõuti niikaugele, et ühel hädal koosolek lõpetatuks kuulutati.

—ro.—

Walgel muidugi raske koorem peal ja mina istun ka weel. Wōtan õige muist koornat omale. Mis loomast liiga waewata!

Rüüfliks löödud.

Lugu mida ma praegu jutustada tahan, sündis 19... aastal peale Kristuse sündimist, mitte maal mis piima ja mett jookseb, vaid maal kus woolab ofadena piiritus, ja kus ei kaswa mitte seedrid ega palmid, vaid kus riigivargad ja liitakasumõttjad siinewad kui seened ning kus juuftidel, kes messiaist ootawad ja weel paradüüsi pole pääsenud, juba siin maa peal paradüüsi näewad, ning tuumaks lähwad kui Israeli pojad kunaagi.

Samal maal juhtus kord imeline lugu, et rahwas hakkas jumala seaduste wastu pühakiriaga inimese külge märgitud nimesi kärpima, mille tagajärjel tekkis suur rahwaste rändamine. Ei rändanud mitte juudid, vaid rändasid puhastwerd kriistlased — kadakalasteks ehk Balti parunite wõsudeks nimetatud; ja rändasid nad Lääne poole, kus lootsid leida maad, mis piima ja mett jookseb, kuid seal oli lugu weel haledam: sest Läänemaa rahwad, keda needsinatsed baltlased oma lähemateks suulasteks nimetasid ja kelle jõu nina abi sisse nad kindlasti uskusid, need samad ei tahtnud neid kuidagi omaks tunnustada ega wendadeks wastu wõtta. Wähe weel seda — seal mõeti neil õnnetutel isegi inimese nimi ära ja nii jäid nad kõlkuma maa ja taewa wahesele — tahtes olla kõik, kuid olles siiski ainult mittemidagi.

Kõigi nende pörutamate juhtumiste järele waldas neid walaetwerd mustlasi pöörane meeleheide. Waadati ja norutati kaua ning peeti nõu, kuidas sest põhiakõrbenud supist lahti saada, aga ei turgemat midagi. Omal pikal õitseal ja piduwäimil polnud nad muud õppinud kui marga kasutamist ja wähemate wendade turja peal luugutuskumist, nii et nad nüüd kui puuga pähe löödud ja püsti haldasid.

Mõõbusid näemad ja ununesid pika weale esimesed rashed pörutused ning Balti parunite wõsud leidsid waimaks aega pääfeteede otsimiseks.

Ühes neist, mõloutades minemiku ilutsemise päewi, sattusid filmariikude peale, kus nad wäemate kodus sõrmehariutusi tegid ja pikki näppusi kasutasid. Nina kasutasid seda nüüdki Läänemaal ja said jälle kuulsaks.

Oli ka mõni nende keskel, kes sarnasest nänu-tööst suurt luugu ei pidanud ja mitgil muul wiisil oma wana siidist kuulsust tagasi püüdis wõita.

Ühest sarnasest loost kõnelewad järgnewad read:

Teiste omasarnaste seas elas kord kuulus rüütel Don Torupill, kes ühes teistega rändama läks. Kui ta kord Lääne jõudis oli kadunud ta nimi täielikult, tunti waid kedagi Piripilli, kes oligi endine Don Torupill. Lähenesid jõulud ja Piripill tundis suurt kurbust, ei olnud tal wõimalik enam seltskondes liikuda, kus wiibisid harilikult donid ja vonid.

Kaua murdis wend Piripill pead, kuni waimaks teaks arwas tagasi rännata maale, mis jookseb piiritust ja kaswatab juute, et seal kuidagi pukki

pääfeda, sest oli ta ju muuseas kuulnud, et mitmedki wennad, kes Jda poolt sisse rännanud, kui armjad külalised wastu wõeti ja pehmele liimale seati.

Tahtis temagi oma õnne katsuda. Wõttes selga kimpud-kompud, pistis jalad kaenla ja ruttasgi eesmärgile.

Esimene asi, mis ta kohalejõudes tegi, oli see, et ta diplomaatise diwisjoniga tutwust püüdis sobitada, kuid et see asi temal ei õnnestanud, siis arwas ta, et süüd selleks tema kaotatud nimi.

Teades, et nimetatud maal parajasti rahwaste ümberristimine käsil oli, püüdis temagi ümberristimise teel oma endist kuulsat nime tagasi wõita — kuid astunud samm ei õnnestanud, ega wiinud teda tema eesmärgile.

Arwates, et ilmasikud inimesed südamega olemused, pööras ta waimuliku seisuse poole ja leidis wastutulekut — teda lubati rüütliks lüüa.

Ühel ilusal päewal seisiski mees altari ees. Kirik oli ehitud luudade ja paberililledega, ning täis pealtwaatajaid. Kohale toodi kõik pörjad ja sikud, kes pealtwaatajate aset täitsid ning wana aadeli sümboolina esinesid.

Ning kui waimulik kepi tõstis, et Piripilli Don Torupilliks lüüa, hõiskasid mõkki häänel kaasa kõik sikud ja rõhkisid ning kriiskasid ülewa rõõmu pärast kõik sead — kih—kõh—kih—kõh. Ja waimuliku pähe tärkas mõte, kurikuulsast Don Kihotist, ning selle asemel, et Piripilli don Torupilliks lüüa, lõi waimulik tema don Kihotiks.

Ja rändas don Kihot laial naerul läbi sinna, sigar juus ja mõistus westi all.

—E—

Juudi loogika.

Perenaine oma peremehele: „Aga herrad miks teie oma wäimespojale raha ei andnud? mis ta teist palus?“

„Pah, kui rumal sinu illep. Siis ei tulup tema enam tagasi.“

Pangaomaniku pojad.

„Kuidas wõisid ja selle Manbergi tütre kosida, tal on nina nagu kondori nokk?“

„Aga kalju kus peal ta istub ei ole mitte paberipahna, waid see on juba liikumata warandus.“

Restoraanis.

„Mina teid kellneriks wõtta ei saa?“

Keskealine naiskellner: „Ja miks siis mitte, kas mul küllalt head tunnistused ei ole?“

„Teil on wäga wäsinud ja igaw wäsimus ja see ei meeldi minu publikumile.“

Mees naisele.

„Naine, kui ja ise mulle toitu walmistad, pane siis wähemalt toitute nimekirigi lauale, et ma wähemalt teaks, mis ma sõön.“

—O—

Kuidas Kuiwamäe Joosepi naine hirmutõbest terweks sai.

Kuiwamäe Joosepil oli naine hirmutõbesse haigeks jäänud ja ei tahtnud paraneda, ehk küll Joosep oli kõik majas leiduvad tinkpiirituse, liikwa ja wehwermentsi tilgad sisse jootnud.

Kui kodus olewad tropid otja said, läheb Joosep kihelkonna köstrilt nõu küsima.

Köster on kihelkonnas selle poolest kuulus, et alati head tropid annab, aga ta on ka esimene koeralõug, kellel kohe hea rohi õpetada oli. Joosepil oli waja linnast prowifori küüsi tuua, küll need naise hirmutõbe parandawad.

Järgmisel päewal ongi Joosep linna rohu-kaupluses ja küsib tõsise näoga kümne marga eest prowifori küüsi.

— Jaa, neid on meil küllalt, wastab apteeker wihastades ja tõmbab Joosepile ühtlasi paar tulist kõrwalopsu.

— Ah soo, kas need siis ka aitawad, küsib Joosep niisama tõsiselt kui enne.

— Küll need aitawad. Ja kui ei aita, siis tulge homme tagasi, siis wõite rohkemgi saada, jeda forti on meil siin küllalt, kähjiseb apteeker.

Joosep jõuab koju ja naine kohe küsima, kas apteegist prowifori küüsi sai.

— No jaa, sain küll, ja siin nad on, ütleb Joosep ja tõmbab ühtlasi naisele ühe mööda kõrwu.

— Helde taewas, wõi niisugused tropid nüüd antakse, karjatab naine ja kargab kohkudes terwelt woodist wälja, sest uus hirm oli wana hirmutõbe ära häwitunud.

Nihästi Joosep kui ka naine olid apteekri antud prowifori küüntega wäga rahul; see oli nii mõnus rohi, et juba pool portsjoni üsna terweks tegi.

Kui siis Joosepil jälle juhtus asja olemata minna, andis naine temale iseäranis wõipüti kaasa; mida tänutäheks apteekrile pidi wiima, et see nii mõnusad „tropid“ oli andnud.

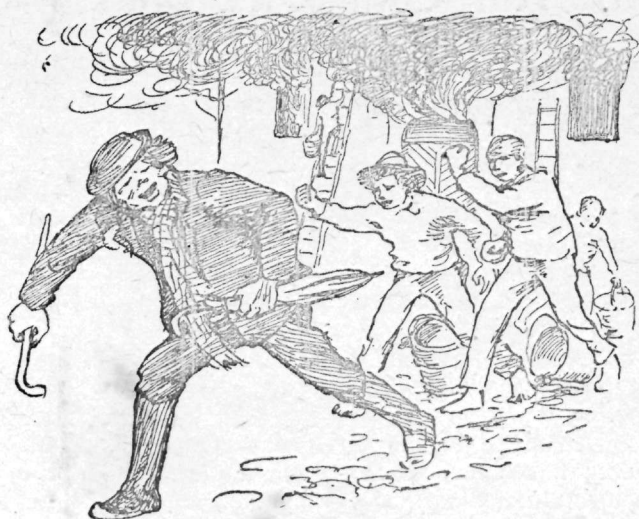
Joosep läheb siis linna jõudes kohe esimeseks, wõipütti kaenlas, apteeki ja leiabgi seal sama herra, kes esimese käigu ajalgi seal oli olnud.

Wõipütti kätte ulatades ütleb Joosep: meie wanamoor saatis wähe wõid nende mõnusatate hirmutõbetroppide eest, mis apteekri herra wiimati minule andis.

Apteekril, kes kõik oli ära unustanud, hakkas iseäranis hea meel ja hakkas järele pärima, mis rohi see oli, et teistelegi tarwitajatele alati anda teaks.

— Noh, need olid prowifori küüned, ei olnud rohkem waja pruukida kui pool portsjoni, siin on teine pool weel tagasi, seletab Joosep tõsise näoga ja tõmmab apteekrile niisuguse tulise wastu kõrwu, et ta kukerpalli nurka leindab.

Kommuuna.

„Parem karta kui kahetseda!“ ütles Matsi poolwend ja kadus.

Mus abinõu soowimata külaliste ja igawate ning üheilõbe wastikutest subjektist wabanemiseks.

Inimene istub omas toas wõi kontoris, seal ilmub aga soowimata külaline, wõi jarnane olewus, kes mitmesuguste tühiste palwetega sind muljub. Korraga käib kell ja siis on kerge telefoni torusje rääkida, ükskõik mis wabandusi, näituseks kui kellegil ülemus on, wastata jah herra ülemus, kohe ilmun teie poole, nii pea kui telefoni toru peost lasen, hakkkan tulema. Wõõras muidugi lah-kub wiibimata.

Keegi pole aga telefoniga teid wälja kutjunud, waid teil on laua peal, mille ees teie istute telefon ja kirjutuslaua all on wedrustik, mis kella helisema paneb, ja mida põlweaga wõite puudutada.

Tõuka hallparuni arwamine:

Ma ei tea tõesti mitte, kuidas selle naabri Johannese wastu olla, kas anda talle raha wõi mitte. Ta on oma isa ainus poeg küll, kuid temaga tüllis, ja kuigi ta minu ainsama tütre järele pillub, kas ta siis weel kunagi meile tuleb, kui palutud summa temale amman. Kui aga temale jälle mitte raha anda, kas ta siis meile ka mitte tulemata ei jää. Ta on tubli mees ja meeldib mulle. Peab wist linnast mõne palwekirjakirjutajalt nõu pärima mē-nema.

Chhitaw hääli.

Kadaka külla heinalised kuusewad Nõmme pool koledat häält ja arwates, et seal inimest tapetakse, ehk muud hirmust sünnib, jooksewad mitme pere mehed õnnetumale appi. Aga kui nad esimese suwemaja juurde jõuawad, siis leiawad, et linna preili, kes Nõmmele on suwitama tulnud peab lauluharjutusi.

Kui Epul kiire oli.

Esimene häälitseja Soosaare saunas oli kirju kukk rehe all, kes, nagu peremees Epp arwas, jula ilma ette aimates, enne harilikku aega jädistama hakkas.

Kõhjad kanade unised hääled, kuke torisemine ja siis kajas uinuwast talus esimene härijaw kukeleegu.

Epp, kes ju enne kukke ärkweel olnud, ajas selle peale süngis istukkie ja hakkas nõhise. ea riietuma.

Peremees Epp oli ikka wara ilwawal, iseäranis aga weel siis kui tal kiir oli. Ja täna oli tal kiir.

Nimelt olid nad weel eila eidega lõpulikult kokku kõnelenud, et nad wana aasta õhtul pühitise ja armulaua.e lähewad, kuhu nad — häbi küll — enam kolmel aastal polnud saanud, igal aastal aga küll lau.a.e minna kawatsemas, seneks isegi mitu korda ju ettewalmisusi olid teinud.

Asjalugu oli see, et kogudus juba kolm aastat ilma oma õpetajata olnud. Korda kaks kolm aastat käis küll wõõras asetäitja õpetaja lauale wõtmas ja pruutpaarisi laulatamas, aga need wõõrad õpetajad, teadagi, tulid ja läksid. Jät keegi õigel ajal enese lau.a.e kirjutamata ja selle kohuse eest oma maksju maksmata, pidi ta järgmise korrali ootama. Mõni päew enne lauapäha sõitis asetäitja õpetaja kirikumõisa, peatas seal tunni ehk paari, kirjutas soowijad üles ja sõitis oma ametitalitustel rutates siis jälle edasi. Ent Epp, kes pikalase iseloomuga, oli iga kord hiljaks jäänud. Senikaua, kui ta kirikumõisa minekule seadis, ja kodus kobistas ja eide kiirustamise ning tagasündimise tõttu wiimaks kirikumõisa jõudis, oli õpetaja iga kord ju ära loitnud. Üii oli see iga aasta lõpul olnud.

Eit arwas küll, et lauakirikus ka muilgi aegil wõib käia, kui just wana aasta õhtul ja jündis Eppu järgmisel korral lau.a.e kirjutama, aga wiimane arwas, et mis see lauakäimine poolas aastat tähendawat: kui juba minna, siis täie aasta eest korraga!

Ja nõnda oli Epp juba kolm aastat hiljaks jäänud ja kolm aastat lau.a.e käimata. Eila olid nad aga eidega kokku rääkinud, et nad sel aastal enam minemata ei jäta. Ja kuna õpetaja, kes hommikuse rongiga kirikumõisa jõuab ja seal pühitiste ja teiste kirikliste talituse tarwitajate märkimiseks kõigest paar tundi peatab ning selle peale jälle edasi sõidab, siis ajas Epp enese juba warakult süngist üles, et jälle mitte hiljaks jääda.

Riietamisega walmis saades, kobis Epp euit ast käiskaudu pimedasse rehe alla ruunale heinu ette andma.

Loom puristab ja hakkab terawate hammas- tega heinu krõmpsiina.

Imelikud mehed.

Emana Muru: „Ma ei tea enam, mis minu mehega on! Igakord, kui ta wiimawarjuga wälja läheb, tuleb ta ilma warjuta tagasi!“

Emand Näppur: „Aga minu mehega on asi hoopis hull! Ta läheb igakord ilma warjuta wälja — ja kui ta koju tuleb, siis on tal neid kolm ehk neli tükki kaasas!“

Hellusega silib peremees hobuse lakka ja lasseb käe paitades üle looma laudjate libiseda.

Söögu aga loom kõhu ilustasti täis, siis suudab ta ka koormat wedada. Seis riiklist kiitewedu on sel talwel weel palju ees ning sellega wõib weel mõnegi hea marga teenida. Ent äkki tuleb Epule meelde, et ruun eila ühe raua kabja alt ära oli kaotanud ja nüüd ei ole ta loomaga enam sugugi rahul.

Tal on otse tuline õigus tõreleda. Wõi on ruun ehk unustanud oma kõlwatu teo? On see siis kellegi asi, pealegi pühade eese, mil iga tund loetud, kõik käed tööd täis ja rautamiseks üldse mahti ei ole! On ikka üks peru oma wiisidega! Mõni teine Epu asemel oleks niisuguse pahuri ammuigi ju laadale wiinud ja seal ümber wahetanud. Tema on aga senini kõigi niisuguste asjadega heatahtlikult teepinud — tänagu õnne.

Epp tunneb isegi enese suuremeelsusest meelitatud olewat. Talle näib pealegi, et ruun tema etteheidete järele enese süüdi täielikult tunneb ja enese kõlbmata tegu kahetseb. Ta arwab seda märkawat ruuna närimisest, mis aeglasena, kurwana kuuldu.

Noh, olgu mis oli, ruun on siiski ikka ka wa tubli loom olnud. Nüüd söögu aga kõht ilustasti täis...

Teises rehealuse nurgas määgib Iammas, siis teine ja kolmas. Epu kõnelemist kuuldes arwawad nad söötmiseaja kätte jõudnud olewat. See ei ole aga Epu, waid eide töö.

Olgu nad mureta — trööstib Epp Iambaid — küllap nemadki omal ajal saawad, mis tarwis. Nüüd magagu aga rahulikult edasi, ega neil kuhugi rutata ei olla. Kewade, peale karjalaskmise

— jah, siis olla ise asi, waat siis peab wara wäljas olema.

Siis wõtab Epp redeli ast weel kaenlatäie heinu, puistab sõime lehmale ja sunnib teda igasuguste meelitusõnadega asemelt tõusma. Pika nõhutamise ja sundimise peale ajab unik, kel tõusmiseks nähtawasti suuremat tahtmist pole, puhkides enese üles, misiuures Epp teda kõrwalt unkitab.

Nurga sulus on puniku wäskas. Käskkaidu kohades leiab Epp sulu, süüb noore loomakese lihadat selga, paitab ta pead ja lasab oma sõrme noort looma, sooja libeda keelega suhu tõmmata. Küll sest loomakesest saaks aqa tubli eluloom, kui oleks wõimalus kaswama jätta!

Wahpeal on pennil kanade hulgas wäsi kaagutamine lahti puhkenud, mis ühesuugu wäljemaks paisub. Ühises kooris kaagutab ebaloomuõku kurauhäältega kanadele kukk kaasa, wõimeliku hõigist üle karjuda püüdes. Kuuldub tiibade soputamise, lendamise padin ja kukkumine.

Siingi oli waja peremehe korraldust. Epp, kohades penni alla, tõmbas enne alla läki-läki kõrwad, et ülevalt midagi kaela ei saaks ja oßis siis üles põhukorwi, kus kanade harilik munemispaiik.

Ent pesa oli tühi.

Polnud siis kõige selle kisa-kära taga midagi tegu!

Epp tundis nagu wäikest pettumust. Wõi mil-lal neist kanadest tulu on nähtud! Tema meelest oli kanapidamine wäga ja wäga kahtlane asi. Tüli oli nendest ikka ja alati, aga head mitte üalgi. Ka seda ei mõistnud Epp, et eit iga pühapäewa hommikul Iſhapanni peale järjekindlalt põlle nurga täie mune kaski löi. See oli juba kombeks saanud. Pahanduste puhul ununes aga niisugune wäikene tähtsufeta maiustus footu ära.

Ja mis tema, kukk, nüüd ühes nende lõõpide kanadega kaagutagu! Oleks seegi mõistlik meelt pidama. Kanadega tühja koh, on alati ühed perutised! Iſearanis weel see noor walge punasekirju kaelaga, kellest ei ju Mõhkliapäewaks esimesi mune lootnud. Pole aqa nähtud teiselt täniniqi, mis nägu muna. Aga wiljahunnikus oli ta ikka esimene...

Pikkamisi sobis rehealla jälle kord ja rahul. Nüüd awas Epp wärawa ja astus õue ilma kaema. Peremehe ihumõõsel ronja Kaaru aida ulu ast omast pesast wälja. Koer ringutas oma kümanud liikmeid sirutades ja haiqutas ning turtsus rõõmu pärast, et nüüd ometigi tuppa sooja saab, hakkas ta sabaliputades Epu ümber kargema.

Koeragaqi ajas peremees õuel pika jutu ära, tunnistas tuult, uuris kaua taewast, et misugune see tänane ilm peaks saama.

Kui eit Eppu hommikueinele hüüdma tuli, leidis ta wiimase rege parandamast. Sõõgilaual arutas ta pikalt ja laialt, kas peale sööki reeparandamist jatkata, wõi õige jalgsi kirikumõisa minna. Sõõmist lõpetades, istus ta weel hulk aega piipu tõmmates laua taga ja juurdles mõttes selle küsimuse kallal. Lõpuks ajus ta jällegi reeparanduse

kallale, kuni selle korda sai. Siis lõi ta ruunale puuduma raua alla ja hakkas teda ree ette siidima. Nüüd märkas ta aqa, et rangi room ühest kohast weidi härifema hakanud. Sellegi parandamisega hulus hulk aega, nii et eit teda ju mitu ja mitu korda kirrustama ilmus.

Nüüd, m'l Epu! aga sadulõõpa töö kord käsil — nagu ta ise tähendas — tõmbas ta ka wäikse augu oma saawa sääres õmbluses kinni, löi wäikse rupski talle alla ja kimitas wana naremini kontsa alla.

Siis äkki leidis ta, et tubakakott tühi ja lõhkas päetase tubakawortsjoni walmis ning hakkas oma uusi kirjuid kindaid õstima.

Eide abil leidis ta need wiimaks sängist aluskoti ast.

Kui Epp wiimaks kirikumõisa tõudis, oli Iſuna käes ja õpetaja ju tunni poolteise eest ära sõitnud. Epp pidi oma lauakorra jällegi aastaks edasi lükkama...

üheksa.

Wäikesed õpetused.

Keegi põline mõisnik kõneles ühe noore restoraani peremehoga, kes wahetpidamata käega silma ümber keerutas. Wiimaks tegi mõisnik talle meelehead ja sõnas asjalikult:

„Tõesti imestustäratam sõrmus on teil.“

Restoraanipidaja: „Seda ma arwan, waadake ainult seda kiwi — eht malachiit!“

Mõisnik: „Ja, ja, see kiwi on minule tuntud; minu mõisjades on sellest kiwist ahjud ehitud.“

*

Armukade mees tormab tuppa, et oma naist armukest tabada. Ta awab riidekapi ukse ja tõukab selle jälle kinni. „Siin teda ei ole!“ Ta awab pesukasti: „Siin teda ka ei ole!“ Kurjas wihas awab ta koridoori seinakapi. Seal silmab ta isandad, kel rewoswer lasketwalmis käes. Silmapilka tõukab ta ukse kinni, keerab lukku ja karjub: „Siin teda ka ei ole!“

—r—

Ei puudu asja.

Noor kooliõpetajanna, kes algkooli alamas klassis töökooli põhimõtete järgi lapsi õpetada püüab, katsus lapsi iseleiswalt mõtte peale wiia, et enne magama minemist palutakse.

„Jaan, mis teewad näituseks sinu wanemad, enne kui nad magama lähewad?“

„Sõwad.“

„Õigus, kuid mis nad siis teewad?“

„Wõtawad riidest lahti ja lähewad sängi.“

„Ka see on õigus, kuid mis nad siis teewad?“

Waikus. Keegi klassis ei tea seletust anda selle küsimuse kohta.

Wiimaks tõstab wiimaselt pingilt wäike Haimke Jofslowits käe üles, ning wastab:

„See mis nad siis teewad, ei käi ühti selle klassi õpekawa hulka!“

—o—

Põllu Peetri poeg: „Tulin ütleva, et meie Jaan eila õhtul ära suri.“
 Pastor (kirjutab raamatusse ja lausub lõpuks): „Juba tal oli ka aastaid nähtud küllalt.“
 P. poeg: „Ega nüüd ometi, prausti herra, wast ikka kewadel kaerakülwi ajal sündis.“
 Pastor: „Kuidas, sinu isaisa?“
 P. poeg: „Ei, waid minu poeg.“
 Pastor: „No miks nad siis järgemööda ei sure!“

Eeskujulik.

Kasukawaras haaras kuskilt kõrtsi eeskojast riidewarnast wõõra kasuka ja tõmbas selle enesele selga.

Korrapidaja, seda pealt nähes, sõnas: „Wabandage, isand, teie panete omale ju wõõra kasuka selga, kuna oma palitu warnas ripub.“

„Ei ole wiga,“ wastab waras uksest wälja sammudes: „katsun lihtsalt oma kriisi järele kaaluda.“

Ning uulitsale jõudes ja kasukas mõnusat soojust tundes sõnab endamisi:

„Kaunis kasulik kraam see kriis. Eks ta ole

ikka tööpoolest parem, kui kulunud katte asemele paksu woodriga wati selga tõmbad, ega see nahka ei riku.“

Saunas.

I pesija: „Lubate teie mulle oma wihta, kui teie teda ise enam ei tarwita?“

II pesija (kellel kodu kuri naine, keda ta „wihaks“ nimetab): „Oi, olge nii lahke, aga waadake, et teie alla ei jää, siis teeb ta teile liiga.“

—i—

Uhke kukk

(Ajakohastes wärwides.)

Kukk uhkelt tõstes kannukseid
käib marsitaktis naiste seas:
„Te waadake mu sulgesid, mis
wärwisegus esimeses reas“ —
ta hüüab uhkelt. Rongake
läeb lendes mööda:
must kui öö.
Kukk uhkelt noka püsti a'ab,
täis uhkustunnet karjatab:
Must ronk, ei sind küll näe ma,
tean isegi, mis teen ma.

Ronk sule kuke sabast rööwib
ja weidi kõrwaie end tüürib.
Kukk mõtleb: „Waikin parem ma,
ei lolliga taha rääkida,
ei silma waatust kuluta“ —
ja kinni sulub kiirelt silmad.
Kuid, ronk kui ära läeb,
kukk awab silmad
ja mustaks muuluwad ta ees maailmad,
sest ronk teind kaunis puhta töö —
ja wiind ta saba uhke wöö.
„Oii wõllaroo!“ nii mõtles kukk
ja ripakile langes uhke nokk;
„mu uhked suled riisusid mult ära!
Mis moodi kohast
tõstaks ma nüüd kära!“

Ja kaua norus seisis mehike —
ei hääliitseda mõistnud enam kukeke!
Ta silmad pikaks ajaks mõttes
kinni surus, ronk kawal
tasa-pisi ligi ujus
ja kuke seljast riisus wiimse sule —
lõpp oli traagilik
ja pörutawalt hale.
Kui raskest mõtlemisest
ärkas sõber kukk,
end leidis halasti, kui laste naljal
paljaks kistud nukk.

*

Sa kuke lugu, wennas, meeles pea —
et mõteldes ka silmad korda sea,
sest muidu tehtaks su'ga halba nalja
ja luudent sul kooritakse turja.

—Walm.—

—o—

Kohtamisel.

Noormees: „Tohin ma teiega seltsis minna,
armuline preili?“

Neiu: „Tänan, mõistan isegi minna!“

Noormees: „Seda ma juba arwasin, kuid mi-
nule on tee tundmatu.“

—i—

Lapse suu.

„Ütle mulle, Elsake, mis tead sina Moosese
lapsepõlwest?“

„Mooses oli Egiptuse kuninga tütre poeg.“

„Ei, laps, nii see ei olnud. Waarao tütar
jalutas jõe ääres ja leidis Moosese kõrkjatest
korwis.“

„Ja, nii kõneleb ta küll ise.“

*

„Ema, kas kõik inglid lendawad?“

„Ja muidugi, laps.“

„Kas meie lapsehoidja ka lennata wõib?“

„Lapsehoidja? Laps, kuidas tuled sa selle
peale?“

„Papa ütleb talle ju „minu ingel“.

„No pane aga tähele, kuidas see lendab!“

*

„Mis teie teete, laps d?“

„Meie mängime papat ja mammat.“

„Aga kus siis wäike Liisi on?“

„Ta pole weel maa peal, teda peab kohe
sünnitama.“

*

Peremees (sulasele): „Jumala pärast, Peeter,
mis on juhtunud, üks hobune on puudu? Sa sõit-
sid ju kahe hobusega wälja ja nüüd tuled sa
ühnega tagasi?“

Peeter: „Parmud söid ta ära!“

Peremees: „See on ju wõimata, mida peab
see tähendama?“

Peeter: „Parmusid oli nii palju, et nad
ta ära söid.“

Peremees: „Aga Peeter, ütle ometi, mis si-
nuga tee peal juhtus?“

Peeter: „Üks hunt oli ka seal juures!“

—o—

Diplomaat.

„Ole waid, wanamees! Kui sa palju kära
teed, räägin kõikidele, et sul hapud õunad on
ja keegi ei tule sult neid ostma!“

Sulaste pinkidelt kostsid hüüded: „Oige. Ahah, kas kuulete nüüd...“ ning wõidurõõmsalt waadati peremeeste poole. Wiimased olid õige wihaseks muutumas.

„Maha sulased!“ karjus keegi habemik peremees, rusikat sulaste poole kõigutades. Ka sealt-poolt ei oldud sellega kade.

Sõber aga walas õli tulde.

„Kas näete nüüd, peremehed, kuidas sulased teie üle hirwitawad... Ons see lubataw — naerda teie üle, kelle käest nad saawad palka...“

„Oige, waat' see on alles mehe sõna,“ hüüdis habemik peremees waimustusega.

„Ehk jälle teie, sulased, kas näete, kuidas peremehed teie orjusesilmust püüawad ümber kaela wisata... Ärge laske endid sisse wedada...“

„Ei lase, ega me tänased pole, küll me neile näitame...“

Kui õhk küllalt soojaks oli kõetud, lahkus sõber waikselt kõnetoolilt ja sosistas särawail silmil mulle kõrwa sisse:

„Kaome nüüd õigel ajal.“

Hilissime nägematalt uksest wälja. Wallamaja akna all kuulatasime weidi. Sees kuuldus käre ja sõim, mis järjest paisus, kuhu sekka käisid tumedad mürtsud ja pinkide kolin... Wist oli midagi lahti läinud...

Sõbra nägu aga säras õnnest!

*

Ohtul kuulsime, et wallamajast umbes tosin mehi kinniseotud peadega koju wiidi... Lähemast alewist tellitud kordnikule abi.

„Kurblik lugu küll,“ õhkas ka sõber nukralt: „kuid ainult igawus on selles kõiges süüdi. On tõsine kahju ohwritest, aga mis wõin ma sinna parata. Iga asi nõuab ohwrid ja keegi peab selleks ikka olema.“

Usun, et tal õigus oli.

Odanik.

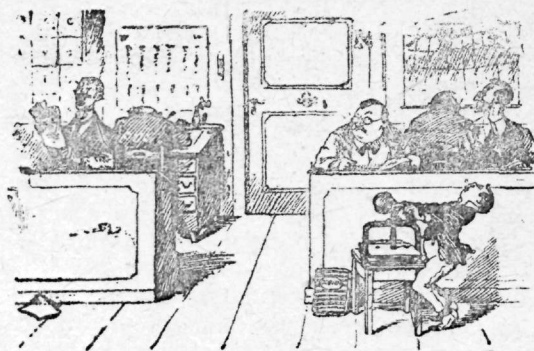
—o—

Loomataltsutaja.

„Et ma juba oma naisest jagu sain, siis teie suguste kutsikatega saan ma juba kergesti hakkama!“

Kontoris.

Opipoiss: „Peremees kirjutas meie kõige wisamale wõlauskujale õige soolase noomituskirja ja mina pigistan teda weel tublisti kopiir-pressiga! Saab nüüd näha, kas maksab wõi mitte?“

Sepapajas.

„Peremees, üks isand oli siin ja tahtis teile rauad kõrwade peale taguda!“

„Mis sina talle wastasid?“

Opipoiss: „Kahetsen wäga, et isand peremees praegu siin pole.“

Lapse suu.

Emma tuli lapsega neljandalt korralt alla ja leidis, et ta lapse piimapudeli kaasa wõtta oli unustanud.

„Jukuke!“ ütles ta, „mine tuppa tagasi ja too piimapudel alla.“

Poeg ei taha minna.

„Häbi!“ ütleb emma, „kui sa oma wäikest õde ei armasta, siis omab ta tiiwad ja lendab taewa tagasi.“

„Kas ta ei wõikski tiiwad saada ja ise pudeli järele lennata?“ küsib poiss.

*

Wäikene Liisi küsib: „Kuule, Juku, kuidas wedurijuht seda teeb, et wedur tagaspidi sõidab?“

„Ta paneb söed tagurpidi ahju,“ oli wastus.

*

„Miks jooksewad jõed alati merde?“

„Sellepärast, et ka kalad weidi maiustada saaks.“

Kaupluses.

Ostja: „Lubage mulle üks nael kõigeparemat seltsi juustu.“

Müüa: „Olge head, paremat sellest siin enam ilmas ei olegi ega saagi olla!“

Ostja: „Ah nii! Noh, walmistage mulle siis sedal!“

—o—

Heategija.

Londoni elavamas uulitsas hakkas peentke herra mõne töota hulguisega kõnelema, äes seal tsekeskis lobisesid.

— Kui kaua olete ilma tööta, küsis herra.

Mõned wastasid nädala, teised kaks jne.

— Teil on siis nälg ja tubsi kõhutäie sööksite heal meelel, wõi kuidas?

Uulitsapoisfa oli weel juurde tulnud ja kõik tõendasid sööki hümustama.

— Tulgu siis minu järele, kes hästi näsjane on, — ütles wõõras ja wiis kõik kaasas lähedal olewasse trahterisse ja tellis neile tubsi lõuna-töögi.

— Usna lõbu teeb südamele, kui näeme inimesi nii suure isuga sööma, ütles herra trahteripidajale, kui mehed olid söögi kallale asunud.

— Kaunis nähtus! tõendas peremees.

— Niisugune mõjub inimese peale paremini kui kõige kaunim jutlus, lisas wõõras.

— head teod saawad ükskord tasutud, tõendas trahterisand waga näoga.

— Teil on õigus, peremees. Ma tahan weel täielikumalt teha. Oodake silmapilk.

Ta ruttas wälja ja tuli paari minuti pärast tagasi. Kaasa olid tulnud kolm töömest, üks wana eit ja kaks ajalehemüüjat. Need asendati kõik sööma.

— Waadake neid nüüd! hüüdis herra naeratades ja rõõmuni särawail silmil. Oh oleks minul wara, ma tahaks kõik Londoni waesid toita.

— Teie olete heategija, tõsine heategija, ütles trahterisand hülgawail silmil waadates, sest ta arwas juba ette ära, kui suure rahasumma ta nende kõhutäite eest kisuks.

— Kui palju neid siis nüüd on? küsis wõõras. Kümme, neliteist, kuusteist! Ainult neli on kahestikümnest puudu. Oodake, ma toon weel lisa. Niende sõnadega jooksis ta wälja ja — jäigi sinna.

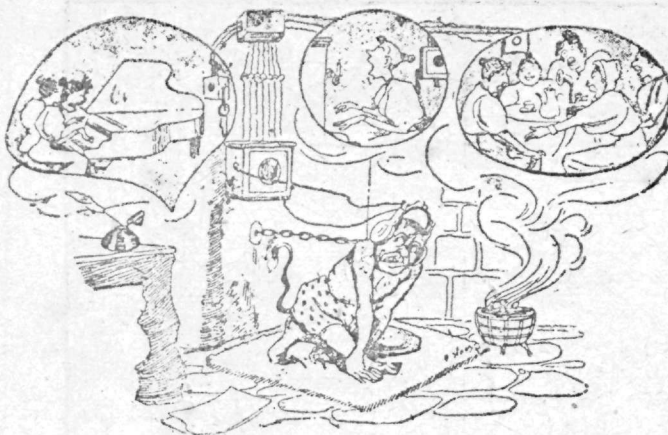
Kui „heategija“ tagasi ei tulnudgi, lasi trahterisand terve maiustajate salga kinni wõtta. Politseis leiti aga kõik süüta olema ja lasti lahti.

— o —

Troost.

„Delila wõitis ka Simsoni!“ ütles maadleja, kui laagi nõrgem ta meha paigkas.

Suurim karistus kurjategijatele Ameerikas, mis hirmsam surmanuhtlusest. Jälgige ja otsustage ise.

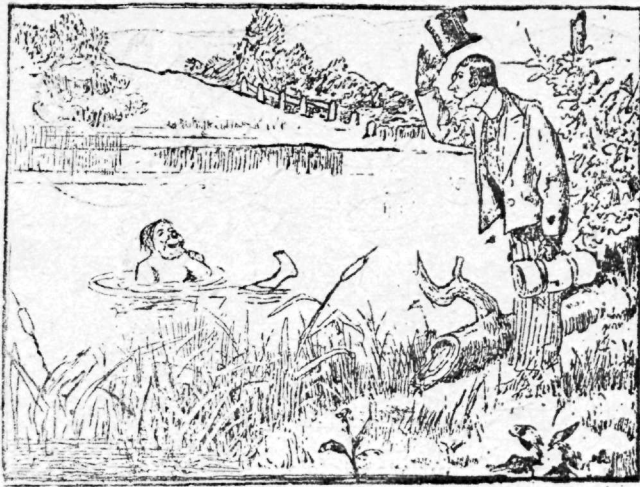
Warjetees.

Ju wiimsed walsihelid waibund unne, üks neiukene walgejuukseline, sale, kui ingel laulab magusaid romanse, et raske kuulata ja ärkwel olla hale. Ent parteril seal kolisewad klaasid ja tühjaks imend taskud, lillewaasid. Ja tuleb narr, kui pääsnud läbi tormi, tal riided ripakil ja lõdewil ta suugi; kui keegi lööb ta külje pihta trummi — siis püksis mängimas tal kuuled heirikast gram-mofoni.

Nii kunsti nautida wõid igas warjetees, kas alewis wõi linna südames. Ja järgmine on kahwatpõseline siga, ei walus waadata — ta tantsul pole wiga; kui eht „madonna“ kerib ta baletti, wõiks järel aimata ta mõndagi „Hamletti“. Ja inimesest kõrgemal on lawal tema, kui hää on waadata, kui armas ja kui kena, kui siga pidusaalis kõnnib kahel jalgel ning inimene neljakäpukil ja ninal, palgel. Ja jälle inime, kes nalja teeb kui iseennast naerab, sest publikum end igawuses waewab; need salmid, mis sealt ette puhutakse talle, ei tõe ole, ega ole wale. Seal lae all türe, surmasõlmi heidab noormees, üks ilulugu loeb, ja kõrwad wesihernes on suurest paatosest ja kisast kuulajal... Seal keegi kuulsaks saand, et lahtisilmil enda peale komistand... Seal seitse pitsiwahtus neidu tantsiwad baletti, meesrahwal uni kaob, kui silmawad nad ümarworme weeflewaid kontuüre; waid ainult üks ses numbris näeb — mis jõe — ta prillid unustand — oi kahju — oi kui kole. Nii on see warjetees.

Rammaumees.

Ujumise tutvus ehk riiete mõju.

A.: „Wabandage, aulik herra, et tülitan; kas tohib siin ujuda?“

B.: „Tohib küll! Tulge aga, wesi on mõnus.“

A.: „Olen kui uus inimene! — Kas lubate, hr. Lant, et teile trahteris klaas õlut tohin pakkuda?“

B.: „Kõigest südamest! See on mulle iseäranis suur au, herra parun.“

A.: „Küll on kosutaw niisuguse ilmaga; korraga kuuma päewa käest wilusse wette!“

A. (iseeneses): „Oige lõbus mees, see herra Lant. Näitab rikas mees olewat...“

Kes teab, ehk on teisel tütreidki! Kes teab...“

A.: „Kas lubate, et ennast esitelen? Minu nimi on von Habenichts.“

B.: „Olen wäga tänulik! Minu nimi on ainult Lant.“

B.: „Siin ma nüüd olen, kulla herra. — M— is nüüd?“

„Tuulhark ehk Tuhalabida walltsus“.

Oudne kino-draama. Pikkus 1000 meetert.

Eesti Ameerikas.

Teatawasti peab Ameerikasse rändajal kindlaks määratud rahaline seisukord olema, nii et ta wabalt, ilma et kellegile rahakoti, tasku ja hinge peale ei käiks (nagu see meil harilikult moodis on) ja siis lastakse ta alles Ameerika pühale pinnale.

Ja see nõudmine raskendas meie sissepääsu Ameerikasse tuntawalt, sest kui palju on meil puhastwerd eestlasi, kes oma kukru ja kuludega Ameerika woiwad sõita?

Ei taha küll ütelda, et meie mehed Ameerikas pole käinud, sest see oleks wale, kuid kuidas ja mis teel nad sinna on pääsenud, see on teine küsimus.

Harilikult sõidetakse meilt Ameerikasse tähtsatè ülesannete täitmisega, nagu karskuse kuulutamiseks, seltskonna rahade kulutamiseks ja Inglise keele õppimiseks ning Ameerika kommete pähetuupimiseks — asjaarmastajana ei ole tänini sinna keegi sõitnud; vähemalt ajakirjanduses pole sarnasest juhtumisest ei „Eta“ ega eriteadete kaudu juttu olnud. Ja sellepärast peame fakti konstateerima, et meie asjaarmastajatele Ameerikasse pääsetee õigel teel täiesti wõimiata on.

Kuid nüüd paranewad lood nähtawasti, ja kui mitte otsekõne, siiski altkäe wõime Ameerikasse pääseda, ja nimelt Walga õllewabriku kaudu.

Soowija peaks ainult kuidagi õllewaati pääsema ja sõit on sees. Arwatawasti lastakse meid ka õigel teel Ameerika, sest kui juba Eesti õlu Ameerikasse õigel teel wiiakse, miks ei peaks siis õlletegijad ja joojad, kes ometi kultuurilisemad ja targemad kui humala mahl, seda mitte wõima.

Ei pruugi olla kaardimoor, et ütelda — õlu on Ameerikas ja ühes temaga terve Eesti.

—ho—ho—

Seletus.

Noh, kuidas sinufugune saksa mees wangi-kotta sattus, ja pote ju kellegi poliitikamees olnud? Mina aga laenasin pisut raha.

Rahalaenamise pärast ju inimesi wangi ei panda!

Seda arwasin minagi, aga ma pidin mehe enne uimaseks lööma, enne kui ta nõus oli mulle raha laenama.

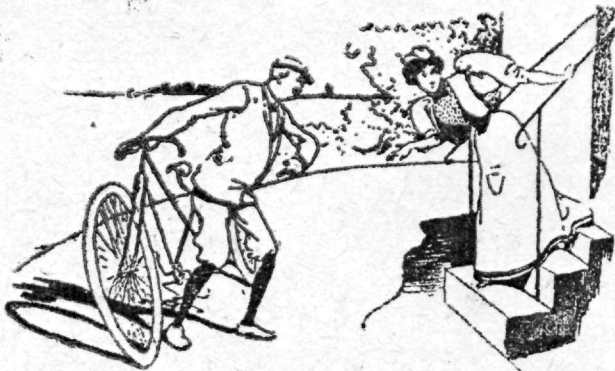
Tarksõna.

„Kaksikud on wäikesed olewused, kes kartsid üksi kurja ilma tulla.“

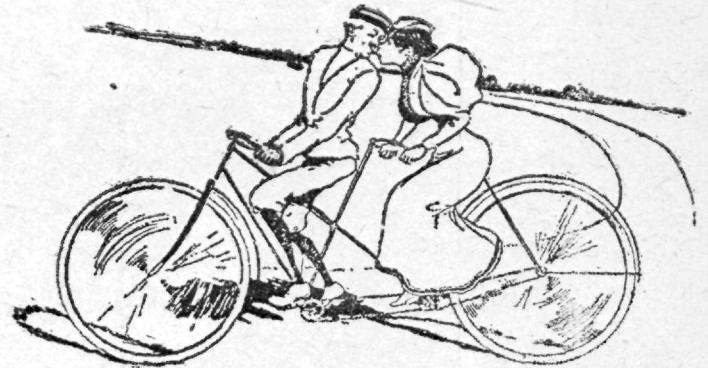
*

Maailm on nende päralt, kes wara üles tõusewad, poolilma nende; kes hilja magama lähevad.

Jalgrattal abielusse.

1. Oh tule, armas neiuke,
Oh tule, ühes sõidame!

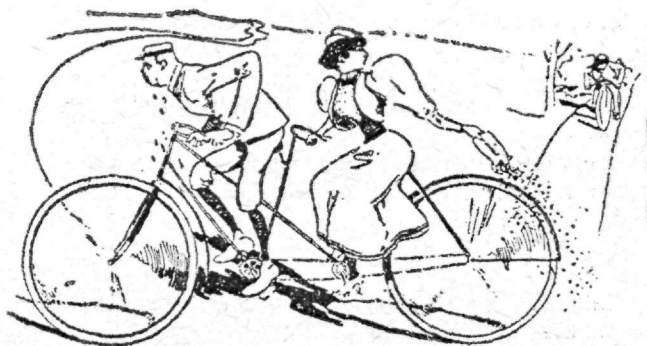
2. Nii magust pole midagi
Kui musu armsa huuledelt.

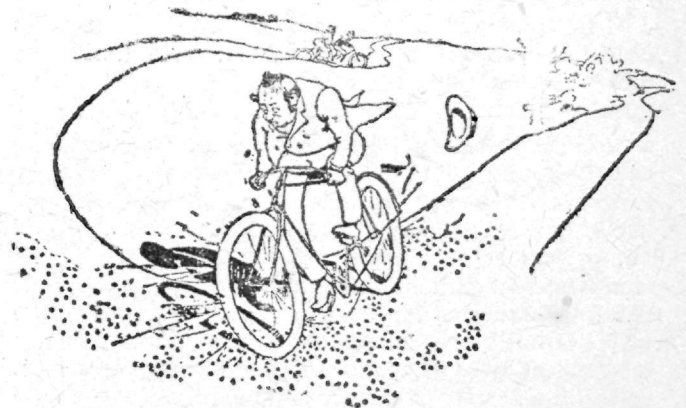
3. Näe, papa tõttab rattaga,
Mis nüüd, oh taewas, halasta.

4. Nüüd waja hoogu lisada,
Et ligi meil ei jõuaks ta.

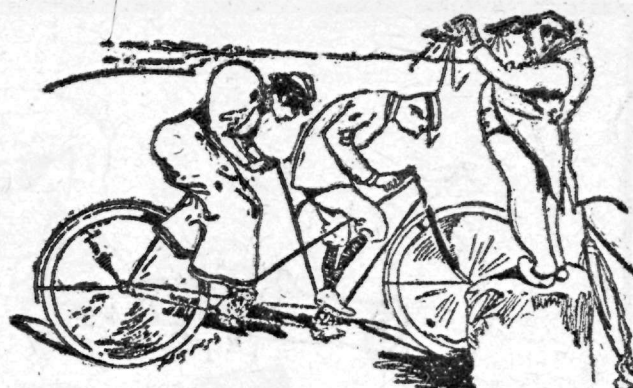
5. Ja takistuseks teele ka
Raudaelu waja külwata.

6. Nüüd wõidetuna langen ma.
Mis wõib weel hädas aidata?

7. Nüüd olen üsna abita,
Ei rattal enam sõita saa.

8. Et ühendab meid armastus,
Sils, pastor, anna õnnistusf.

Kuidas Hans pärandusest ilma jäi.

Hans sai oma sugulastelt teada, et tema wana tädi, kelle ainus pärija ta oli ja kes juba hukk aastaid poolkurt oli, wiimasel ajal parem kuulma hakkas ja mõnikord jutuaajamise isegi ilma kuulmetoruta pealt kuulata wõis. Et wana tädi, kellel suur warandus, ühele waranduseta noorelemehele kui silmateraga kallis on, seda teadis Hans omast käest ja otsustas tädile meelegahead teha ning temale igaks juhtumiseks õnne soowida.

Tädi Marta wõttis teda wastu terawa märkusega:

„Ennäe, meie noorherra Hans laseb oma auwäärt nägu jälle kord näha?“

Hans teadis, et tädil õigus oli ja laskis teda oma arwamisi rahulikult awaldada. Omalt poolt wastas ta sõbraliku hirwitusega ja ütles: „Ma rõõmustan selle üle wäga, et teie jälle paremine kuulete!“

Tädi waatas teda arusaamatul pilgul ja küsis: „Mis sa ütlesid?“ Mille peale Hans oma ütelist: „Ma rõõmustan wäga, et sa jälle paremine kuuled!“ kordas.

Tädi kehitas äritult õlasid ja tähendas, et ta ikka midagi aru ei saa, mida Hans kõneleb, ta peaks weidi waljem kõnelema.

Hansule ei jäänud muud üle, kui pidi oma ütelist weel kordama: „Ma rõõmustan, et sa jälle paremini kuuled!“ mille peale tädi lauvalt kuulmetoru wõttis, kõrwade juure seadis ja ütles: „So, nüüd kõnele weel kord, mis sa ütlesid!“

Niisuguses seisukorras arwas Hans paremaks oma ütelist weidi muuta ja sõnas: „Ma awaldan kaastundmust, et sa ikka weel hästi ei kuulete!“

Tädi Marta kargas istmelt kui ussist nõelatud ja sõnas: „See on juba rumalus, mida sa siin kõneled, minu tuttawad ütlesid, et ma juba

palju parem kuulen kui kunagi enne ja nüüd — niisugune jutt! Ja sina tuled sellepärast siia, et seda mulle ütelda? Tead sa, mida see tähendab, minu armas? See on südametetus, halastamatus, toorus ja rumalus! Ma pean seda meeles!“

Ja ta pidas seda meeles.

N—er.

Õnne- ja õnnetuspäewad wanaaegsest kalendrist 1527. a.

Onnepäewad.

Jaanuuar: 1., 3., 10., 27., 31.
Weebruuar: 7., 8., 18.
Märts: 5., 9., 12., 14., 16.
Aprill: 5., 17.
Mai: 1., 2., 4., 9., 14.
Juuni: 3., 5., 7., 12., 25.
Juuli: 2., 6., 10., 23., 30.
August: 5., 7., 10., 14., 20.
September: 6., 10., 13., 18., 30.
Oktoober: 15., 16., 25., 31.
Nowember: 1., 15., 25., 30.
Detsember: 10., 20., 29.

Õnnetuspäewad.

Jaanuuar: 13., 23.
Weebruuar: 2., 10., 17., 22.
Märts: 13., 19., 23., 28.
Aprill: 18., 20., 29., 30.
Mai: 10., 17., 20.
Juuni: 4., 20.
Juuli: 5., 13., 27.
August: 2., 13., 27., 31.
September: 14., 16., 19., 26.
Oktoober: 3., 9., 27.
Nowember: 6., 23.
Detsember: 15., 26., 31.

Waatan, kas weel keegi silmapiiril leidub, keda tõrwata saaks.

Mõnda „Wäinemõisest“.

Nagu üks pealinna ajaleht teatab, on jäälohkuja „Wäinemõine“ õnnelikult Tallinna jõudnud ja endisele välisministrile (kui oleks tema „Wäinemõine“) hõiskab leht „Wäinemõise“ siiajõudmisel: „Elagu piip!“ Meie omalt poolt tähendame, et see „elagu!“ suurt ära ei ütle; sest kõik, olgugi ka minister, elab ilma selletägi. Kui teie mõnele ministrile siiski headmeelt tahate teha, siis laske, et ajaleht temale merewalitsoja „Ahto“ ohw-

riks tooks — ja sellega maksaks juba ajalehe weergusid täita. —Keegi.—

—0—

Ütles.

„Maailm on pöörase kiirusega keerutaw karusel!“ ütles kõrtsist väljawisatud külaline, kui ta enam jalge peal seista ei suutnud ja kraawi kukkus.

—0—

Inimese elu päästmise eest auhinnad.

Punase risti peawalitsus kawatseb inimese elu päästmise eest aumärke ja autasu anda. (Ajalehtist.)

Autasu antakse inimesele, kui ta inimest päästnud tulest, weest jne., kuid kahe silma wahela on jäetud juhtumised, kui inimest patusest ja kurjast ilmast päästetakse. Wähe on muidugi neid sinatseid, kes sellega hakkama saawad, ja kuigi mõni vähem wend ehk kedagi elust päästab, siis ei leita sellele wastawat aumärki, waid wõetakse temalt ülespidamise mured vähemalt eluksajaks. Nii on lugu wäikeste üksustega, kuid suuri üksusi, riisugusel juhtumisel, kui nad mõnda elust päästawad, ei saa ometi rahwa kulul toita ega katta, sest see läheks liig kalliks ja kaswataks tulumaksu. Seda peaks punane rist omale kõrwa taha kirjutama ja aumärgid wälja töötama, mis oleks proportsionaalsed üksuste suurustega.

Ja kui punane rist arwab, et suuremaid suurus, kui ühe inimese suurus on, rohkem ei ole, siis üksib ta wäga, ja seda wõib kohe selgitada.

On nimelt suurus olemas, mis enesest mingit omawalitsuslist walitsust kujutab, ja see suurus on selle eest hoolitsenud, et linnas kunagi abinõud ei puuduks, mis inimest elust päästaks.

Tuleb ainult nimetada üksikuid tõkgeteta pae-murru aukusid, milles inimeste uppumiseks wett üleliigagi, ja walgustamata uulitsaid ning poriga põhjatuseni täidetud sõiduteesi ja wildakile wajunud majasid, siis saame terve kollektsiooni abinõusid, mis rahulikku rändajat elust päästa wõiwad ja selle kõige eest wõlgname tänu ainult nimetatud Porilinna walitsusele, seda peaks punane rist silmas pidama ja nimetatud linnawalitsust auhinnaga kroonima, sest nii mõnigi hea mees on tema abil oma eluküünlast wabastatud.

—elanik—

Uued seened.

Eestis, eriti Tallinnas, on peale lume mähata- tulekut uus selts seeni kaswama hakanud, mida teaduseilmas nimetatakse „ajakirjum koorikum“. See seente selts, mille keemiline koosseis järgmisi ollusi, nagu paberium, trükimustikum ja ajuhigistus, sisaldab, ähwardab linna ära lämmatada, mille tõttu würtspoodnikkudest ja suslanaistest ning lihunikudest komisjon moodustakse, kes nimetatud seeni, kui neile teised seened turjale kaswanud, heeringa soolwee ja teiste raswaollustega häwitama hakkawad.

—mn—

—0—

Walter Tegeler,
Tallinnas.

Paberi-, kantselei-, kooli- ja joonistuse materjaalid.

Mänguasjade jaoskond.

Lineerimise ja raamatukõitmise tööstus.

Eritööstus: kontorraamatud.

Kauplus ja kontor: Raekoja plats nr. 17.

Kõnetraat 20-50.

Lineerimise- ja raamatukõitmise tööstus:

Eiwalalä tšn. 3. Kõnetraat 24-42.

Õmblusmasinaid

Naumann, Pfaff, Vesta, Glare j. n. e.

Kudumisemasinaid

Jalgrattaid

(õhugummisi ja mantlid)

Koorelahutajaid

Põllutöomasinaid

ja kõigile nimetud masinatele

tagawaraosasid

soowitab

Kr. Saar & Ko.

Tallinnas, Wiruwärawa puiestee, 27.

Tartus, Raatuse tänaw, 2-a.

Rakweres, Peterb. tän. 13.

Jõhwis, Turu plats.

Tä h e n d.: Firma sai wiimasel Tall. P. m näitusel õmblusmasinate eest kõrgema auhinna suur kuld au- raha.

Wõõras: Ober! sellel klopsil pole põrmugi soola!
 Ober: Silmapilk! (Wõtab paremapoolsest püksitaskust soola ja annab wõõrale.) Olge lahked!
 Wõõras: Ober! pipart pole ka mitte! Mis see tähendab?
 Ober: Silmapilk! (Wõtab pahemapoolsest taskust pipart ja annab wõõrale.) Olge lahked!
 II wõõras esimesele: Jumala pärast, ära sa selle oberi käest sinepit küsi!

A. Kuumal'i trükk, Tallinnas.